

Szűetek Gábor

22.

esik
szakad

pépassé mállik
a hajléktalanon
takarója a tegnapi újság

aluljáróban bukdácsol a neonfény
leszedált telefon mögé
piszkít a szegénység

odalent
más a juss
más a törvény
felülír mindent a Veszettség
és ott a legkevesebb
az ember az emberben

35.

Rendben van,
legyen, ahogy akarjátok:
kivégzésemhez
égig kúszó borostyánba öltözök
és a lepedékes falhoz állok.

Befogom a szám,
kössétek be szemem,
hátra kezeim,
a lélegzet ájuljon mellemen.

Csapatostul gyertek
és ne féljeteK,
engedem, hogy
lőjeteK, nyilazzatok,
betyárok fokosával agyonverjeteK,
böllérek bárdjával karajra bontsatok.

Lábaimnál fekete könnyek
hajtanak fejet.

Hiába győztetek,
velem csak konokságot nyertetek.
Rágalomra és együgyűsége
megvetésből biccentek.

Nem értem, nem fogadom,
zsigerig megtagadom,
hogy bölcsesség a gyáva hallgatás,
hogy a hangosabbé lehet csak az igaz,
hogy a kövérek kiváltsága a szegények verejtéke,
s hogy a meghunyászkodást tiszteletnek,
a távolságtartást büszkeségnek,
az arroganciát határozottságnak,
a pökhendiséget tekintélynek tartsam.

Mert
nem kétségbeesés a szeretet,
nem gyengeség a tolerancia,
nem önállótlanág a szolidaritás,
nem áldozata a szükségnek az erkölcs,
nem lelkifurdalásból ad az adomány,
nem öngazolás a jó tanács,
nem csak szolgálalkűeké a megbecsülés
és lélekteleneké a boldogság.

És nem szentségtörés
feleselni az igazságért.

Inkább számoltassatok el azért,
hogy van miért, van kinek,
amiért kell s amiért muszáj
engedelmeskedni,
esdekelni,
feleselni,

körmöst adni
és körmöst kapni...

38.

Távolról kell visszanézniem,
 hogy tisztán lássak.
 A lép sem vetkőzik,
 míg partján vágják a nádat.

Mocskos leszek és elveszett,
 hogy újra tiszta lehessenek,
 mint a kipucolkodott utcagyerek.

Úgy tekerem magamra
 a megigazult életet,
 ahogy akasztás után
 hóhér karjára a gyilkos kötelet.

Nem ismer félelmet,
 nem alkuszik és nem enged,
 kinek szívét ólomkatonák
 forgácsaiból edzette istene.

46.

Pohár fenekén
 visszhangzik az önámítás:
 gond és teher istene,
 az esélytelenek istene,
 meghajlott lelkük szemétdombján
 guberálók istene.

Edzetlen gerincet könnyen töri
 a súlytalan tollpihe.

Küzdelmes sivatagban
 tojást keltetni a lángoló kövön,
 rendületlen homokviharban
 a kettétört sorsot öntözöm,
 nevelgetem,
 becézgetem,
 hogy a durvaságtól messze,
 magasra, elérhetetlenre nőjön:
 lángoszlophoz kötözöm.